

New York Times Bestseller

Daydream

A Maple Hills Novel

เดย์ดรีม

HANNAH GRACE

เจนจิรา เสรีโยธิน แปล

Daydream

ทดลองอ่าน

HANNAH GRACE

แต่เหล่าลูกสาวคนโตทุกคนที่ฉันรู้จัก
ฉันเห็นพวกคุณ
ฉันขอบคุณพวกคุณ
และที่สำคัญที่สุด
ฉันรักคุณในแบบที่คุณเป็น
ไม่ใช่เพราะว่าคุณต้องคอยทำทุกสิ่งเพื่อทุกคน

บทที่ 1

อัลลี

“ฉันว่าเราเลิกกันเถอะ อัลลี”

สีหน้าเคร่งขรึมของวิลดูตลกเมื่อนึกหลังเป็นครัวของฉัน ลูกไม้และลายดอกไม้ที่ยายเลือกมักสะท้อนอารมณ์และชวนให้โหยหาอดีตเกินไปจนฉันทำใจเปลี่ยนมันไม่ได้ ตู้สีเหลืองมะนาว ซึ่งเป็นงานฝีมือที่ยายทำหลังจากไปเรียนวิธีสมัครรายมาร์ตินกับมิลซิสแอสเตอร์ข้างบ้าน จอย แมวพันธุ์เร็กซ์ดอลล์ที่ยายซื้อมาเพื่อฉลองตอนฉันย้ายเข้ามา กำลังจับลับบนเคาน์เตอร์อาหารเช้า ร่ายล้อมด้วยปลาฉักโครเชต์ กลิ่นครัวของดอกรอบสองโซฟา เพราะฉันมักออบรอบแรกไหม้ตลอด บรรยายภาศดูบ้านๆ เกินไป ไม่ใช่เรียสเกินไป ธรรมดาเกินไปจนไม่เข้ากับ ความซึ้งซังของเขา

สายตาเขามองตามทุกการเคลื่อนไหวขณะที่ฉันถอดผ้ากันเปื้อนลาย *ดิสอิส มี เบกกิง* ที่เขาซื้อให้ฉันในวันเกิด รวากับว่าเขากำลังรอให้ฉันระเบิดอารมณ์ ลูกใหญ่อะไรสักอย่าง กรรรมขบเกร็งเน้นใบหน้าคมสันของเขา เขาดูไม่เหมือนผู้ชายสบายๆ ที่ฉันเคยเด็ดด้วยในปีที่ผ่านมา และยังไม่เหมือนเพื่อนที่คบกันมาเป็นสิบปีเลย ไม่ลี วิลคนนี้ดูเหมือนคนที่ใกล้จะระเบิดแล้ว

หลังจากถอดผ้ากันเปื้อนแขวนไว้กับตะขอข้างเตา ฉันลากเก้าอี้มานั่งฝั่งตรงข้ามเขาที่เคาน์เตอร์อาหารเช้า พอเอามือทำคาง ฉันไม่แน่ใจว่าตั้งใจเลียนแบบท่าทางเขา หรือเป็นผลจากการที่เรารู้จักกันมานาน

เขายื่นมือข้ามโต๊ะมาจับมือฉันแล้วบีบแน่นเป็นการให้กำลังใจ “พูดอะไรหน่อยเถอะ ฮัล ฉันยังอยากเป็นเพื่อนกับเธออยู่นะ”

ฉันควรพูดอะไรสักอย่าง ถึงฉันจะขาดประสบการณ์ แต่ก็ยังมีสามัญสำนึกพอสมควร ฉันจึงค่อนข้างมั่นใจว่าการเลิกกันควรเป็นเรื่องที่สองฝ่ายคุยกัน ฉันบีบมือตอบ อย่างน้อยก็ดูเหมือนฉันมีส่วนร่วม “โอเค”

นี่ไม่ใช่การเลิกราคั้งแรกแบบที่ฉันเคยจินตนาการไว้ ฉันไม่เคยคิดว่าจะจะรู้สึก... เหมือนไม่รู้สึกละ ฉันเคยคิดว่าต้องรู้สึกเหมือนหัวใจสลายจนเจ็บเจียนตาย คิดว่าฉันจะหยุดร้องเพลง ท้องฟ้าเป็นสีเทา และแม้จะมีความว่างเปล่าอย่างที่เคยจินตนาการไว้ แต่มันก็ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว ฉันไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องปกติหรือเปล่าที่เราจะจินตนาการถึง “การเลิกกันครั้งแรก” เอาไว้ แต่ฉันนึกว่าอย่างน้อยการรอกหักของตัวเองก็จะมีอะไรที่น่าสนใจสักหน่อย... ทว่าน่าเศร้านักที่มันดันเหมือนกับชีวิตรักโดยปกติทั่วไปของฉันคือจืดสนิท ไม่มีอะไรแตกสลาย ท้องฟ้ายังเป็นสีฟ้าเหมือนเดิมอย่างที่เคยเป็นในลอสแอนเจลิส

“ไม่ต้องกลั่นไฉน ฮัล บอกความรู้สึกออกมาตรงๆ ได้เลย”

คำพูดกระตุ้นให้ฉันเปิดใจของเขาเกือบทำให้ทุกอย่างแย่หนักไปกว่าเดิม ฉันดึงมือออกจากเขา กดฝ่ามือบนต้นขาและขังใจหาวิธีที่ดีที่สุดเพื่อรับมือกับเรื่องนี้ “ฉันไม่ได้กลั่น เธอพูดถูก เราสองคนคงไม่เหมาะที่จะเป็นอะไรกันมากกว่าเพื่อน”

วิลกะพริบตาสองครั้ง “เธอเห็นด้วยหรือ ไม่เสียใจเลยหรือ”

ฉันรู้สึกอย่างแรงกล้าเลยว่าวิลอยากให้ฉันเสียใจ และฉันก็โทษเขาไม่ได้ ฉันอยากเสียใจเหมือนกัน เพราะอย่างน้อยถ้าเสียใจ ฉันก็จะเชื่อได้ว่าตัวเองยังมีความสามารถในการตกหลุมรัก

เพราะฉันเคยอยากตกหลุมรักเขาจริงๆ

ปกติฉันไม่ใช่คนที่มีปัญหากับการใช้คำพูด แต่ตอนนี้คุณคงดูไม่ออกเลยว่าฉันเป็นแบบนั้น ฉันไม่อยากทำให้วิลเจ็บปวด จึงยากที่จะหาคำพูดเหมาะสม ฉันเริ่มเสียใจจริงๆ แล้วก็ไม่รู้จักแกลังระเบิดอารมณ์ออกมาเสียหน่อย

“ไม่ใช่ว่าฉันไม่เสียใจนะ ฉันแค่คิดว่าเราไม่ควรทำให้เรื่องมันยืดเยื้อ ถ้าเรา

ไปกันไม่รอด ฉันรักนายนะ วิล แต่ไม่อยากจะมิตราภาพของเรามาเสี่ยงเพื่อจะผินคบกกัน” ...มากกว่าที่เราผินกันมาแล้ว—คือสิ่งที่ฉันไม่ได้พูดออกไป

“แต่เธอไม่ได้รักฉัน” เขาพูดต่อ น้ำเสียงแสดงความชื่นชมชัดเจน “ใช่ไหม”

ถ้าเตะตัวเองได้ ฉันคงทำไปแล้ว “แล้วมันสำคัญตรงไหน ในเมื่อนายกำลังจะเลิกกับฉันอยู่”

เหมือนฉันไปเตะเขาแทน “มันสำคัญสำหรับฉัน การที่เธอบอกรักฉันกับการที่เธอรักฉันมันไม่เหมือนกัน แต่เธอไม่ได้รักฉัน ใช่ไหม ไม่เคยเลยด้วยซ้ำ เพราะอย่างนั้นเธอถึงดูมีความสุข”

ไม่อยากจะเชื่อเลย เขาเข้าใจว่าหน้าฉันที่เป็นอยู่ตอนนี้คือใบหน้าที่มีความสุข เขารู้จักฉันบ้างไหมเนี่ย

สำหรับทุกคน ยกเว้นเราสองคน ฉันกับวิล เอลลิงตันเป็นคู่ที่เสี่ยงกันไม่ได้ ตอนพ่อแม่ฉันหย่ากัน แล้วแม่แต่งงานใหม่กับพอล พ่อเลี้ยงของฉัน เราย้ายจากนิวยอร์กมาอยู่แอริโซนาเพราะงานของพอล ตระกูลเอลลิงตันอยู่บ้านติดกัน พ่อแม่ของเราสนิทกันอย่างรวดเร็ว ฉันเลิกนับไปแล้วว่าพวกเราใช้เวลาวันหยุดกับพักร้อนด้วยกันมาที่ครั้งตลอดสิบปีที่ผ่านมา ซึ่งหมายความว่าวิลกับฉันไม่มีทางเลือกมากนักสำหรับการใช้เวลาอยู่ร่วมกัน

ทว่าความสัมพันธ์ของเราก็ไม่เคยมีความตึงเครียด ไม่มีข่าวลือแบบว่าพวกเขาคบกันหรือเปล่า ไม่มีการสัมผัสมือที่ไม่อยากปล่อยหรือช่วงเวลาลับ เป็นแค่ฮัลลากับวิล เพื่อนบ้านที่เป็นเพื่อนสนิทกัน

เรารอดชีวิตจากช่วงมัธยมมาด้วยกัน ฉันเห็นเขาออกเดทกับทุกคนในห้อง โดยไม่มีช่วงเวลาแบบ “*You Belong with Me*”^{*} เลยสักนิด และแล้วเมื่อปีก่อน ตอนเรากลับบ้านช่วงปิดเทอมฤดูร้อนของมหาวิทยาลัย วิลชวนฉันเป็นคู่เดทในงานแต่งงาน ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าเขามีตัวเลือกแรกอยู่แล้ว ซึ่งไม่ใช่ฉัน แต่เขาชวนเพราะพ่อแม่ของเขาคัดฉัน

^{*}เพลงของเทย์เลอร์ สวิฟต์ พูดถึงผู้หญิงที่แอบรักเพื่อนผู้ชายที่มีแฟนแล้วและเชื่อว่าตัวเองต่างหากที่เข้าใจเขาที่สุดและเหมาะกับเขาจริงๆ

ด้วยความเป็นคนหัวโบราณ พวกเขาไม่คิดว่าการที่ผู้หญิงใช้เวลาช่วงฤดูร้อนอ่านหนังสือกับเขียนงานจะเป็นเรื่องดี เพราะฉัน “จะไม่มีวันหาแฟนได้จากการก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือ” ขนาดจีจี้ น้องสาววัยรุ่นของฉันยังประท้วงว่า “ศตวรรษที่สิบเก้าโทรมาทางวิธีคิดแบบนี้มันคือนั่นแล้ว” แต่พวกเขาก็ยังยินยอมให้ฉันตอบรับคำชวนอยู่ดี

ทำงานแต่งงานนั่นเอง หลังจากชดไว้นกันหลายอีกจากขวดที่ขโมยมาจากโต๊ะไหนก็ไม่รู้ เราก็จูบกันและกลายเป็นชนวนแห่งความยุ่งเหยิงทั้งหมดนี้

ตอนแรกมันก็ตื่นเต้นดี ช่วงสองอาทิตย์ก่อนจะกลับมหาวิทยาลัย ฉันมองความสัมพันธ์ของเราในมุมมองใหม่หมดเลย วิลเป็นคนเนื้อหอมมาตลอด ถึงจะไม่อยากยอมรับในตอนนั้น แต่ฉันก็รู้สึกพิเศษอยู่ที่เขาเลือกคบกับฉัน

เขาเคยเป็นกัปตันทีมฮอกกี้ตอนมัธยม แพนฮอกกี้พูดกันว่าเขาคืออนาคตดาวรุ่งของเอ็นเอชแอล เขาหล่อและมีเสน่ห์ สามารถเอาตัวรอดได้ในทุกสถานการณ์ด้วยรอยยิ้มทรงเสน่ห์นั้น พอเข้ามหาวิทยาลัยความมั่นใจของเขาก็ยิ่งพุ่งกระฉูด จากการที่ฉันแวะไปหาเขาตลอดช่วงปีหนึ่งก็เห็นเลยว่าเขาเป็นที่นิยมชมชอบเหมือนตอนมัธยมเลย

ดังนั้นเมื่อพิจารณาอย่างถ้วนถี่แล้ว ทำไมฉันถึงจะไม่อยากคบกับเขาละ ในเมื่อคนอื่นก็อยาก แถมเขายังเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวของฉันด้วย มันก็สมเหตุสมผลดีออก จริงไหม

ฉันไม่ได้เป็นกัปตันทีมอะไรทั้งนั้น ไม่มีความจำเป็นต้องเอาตัวรอดจากสถานการณ์ไหนเพราะไม่ได้ทำอะไรที่น่าสนใจสักเท่าไร ไม่มีคำชมยาวเป็นหางว่าวเวลาคนพูดถึงฉัน เพราะงั้น ไซ้ ฉันค่อนข้างปลื้มอยู่

แน่นอนว่าพ่อแม่เราดี๊ดีสุดๆ รู้สึกว่าความฝันเรื่องวางแผนแต่งงานกับมีหลานร่วมกันใกล้เป็นจริง และไม่สำคัญว่าฉันจะเรียนที่เมเปิลฮิลล์ ส่วนวิลจะเรียนที่ซานดิเอโก มันห่างกันแค่สองชั่วโมงเอง พวกเขามั่นใจว่าเราจะไปกันรอด เพราะยังงั้นฉันก็คงจัดตารางเวลาให้ไม่ชนกับตารางซ้อมฮอกกี้ของวิลได้

ง่าย จะ ตาย

ความมั่นใจของพ่อแม่ทำให้ฉันมีความมั่นใจขึ้นมาด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันโหยหามาก หลังจากความตื่นเต้นแรกจางหายไป ครั้งแรกเมื่อวิลขอให้ฉันมีเซ็กซ์กับเขา ฉันบอกว่ายังไม่พร้อม แล้วเขาบอกว่าฉันแค่กลัวเพราะเขาเคยนอนกับสาว ๆ มากมาย และบอกให้ฉันไม่ต้องกังวลเรื่องนั้น

ด้วยใบหน้าที่สยดสยองและความรู้สึกอันแรงกล้าที่อยากหนีออกจากตรงนั้นให้เร็วที่สุด ฉันบอกเขาว่าฉันไม่สนหรือว่าเขาจะเคยคบกับใครมาก่อน ประวัติศาสตร์เซ็กซ์ของเขาไม่มีผลอะไรต่อการที่เราจะไปถึงขั้นนั้นหรือไม่

ฉันอยากรู้สึกเหมือนมีผีเสื้อบินว่อนอยู่ในท้องและมีแรงกระตุ้นที่อธิบายไม่ได้พาให้ฉันอยากเขย่งเท้าขึ้นช้า ๆ ตอนเราจูบกัน ทว่าฉันกลับเจอตัวต่อพร้อมความรู้สึกขยะแขยงน่าอึดอัดต่อฉันทุกครั้งทีวิลสอดมือเข้ามาได้สัมผัส ทัศนญาณบอกฉันว่ามีบางอย่างผิดปกติ แต่หัวใจก็เถียงว่าต้องใช้เวลาหน่อย สมอบอกว่าฉันรู้คำตอบทุกอย่างอยู่แล้ว แต่ฉันขี้ลาดเกินกว่าจะรับฟัง

“ฮัลลี เธอช่วยออกจากโลกในจินตนาการสักพักแล้วมาคุยกับฉันแบบเป็นเรื่องเป็นราวสักทีได้ไหม ให้ตายสิ” วิลพูดเสียงห้วน เสียงดังจนจอยตื่น เจ้าเหมียวเดินทอดน่องข้ามโถ๊ะ สะบัดหางแตะหางฉันก่อนจะนอนลงตรงหน้าอีกครั้ง เสียงเตาอบร้องเตือน วิลพิมพ์คำสบบด ขณะที่ฉันปิดเตาแล้วหยิบครัวซองต์ที่ฉันไม่มีอารมณ์จะกินแล้วออกมา

“ฉันไม่รู้รู้สึกกับเรื่องนี้เลย ฉันรู้สึกเหมือนนายโมโหที่ฉันตอบว่าโอเคแล้วจะให้ฉันทำยังไง ก็คิดใส่ร้ายหรือร้องไห้ฟูมฟายอะไรละ”

เขาพนมทมิฬ ยกถ้วยกาแฟขึ้นดื่มกลบคำสบบดที่เขาพิมพ์ ฉันเกลียดนิสัยพิมพ์คำแบบนี้ของเขามาตลอด “ฉันโมโหที่จะต้องโดนตำว่าเป็นคนบอกเลิกเธอ ทั้งที่เธอเป็นฮัลลีชอบเอาใจคนที่เอาใจคนอื่นมากเกินไปจนบอกเลิกเองไม่ได้ ฉันต้องเป็นไอ้อกุศลมหาเลวที่ทำการที่เธอขี้ลาดเกินไปที่จะทำ มันไม่ยุติธรรมเลย ฉันต้องการเธอ แต่เธอไม่ต้องการฉัน แต่คนที่ต้องเป็นตัวร้ายกลับเป็นฉัน”

ฉันคิดผิดไป มันมีคำคุณศัพท์ต่อท้ายชื่อของฉันอยู่จริงๆ แค... ไม่ใช่คำชมเท่านั้นเอง

“ฉันไม่ใช่พวกชอบเอาใจใคร ฉันแค่พยายามให้โอกาสเราแก้ปัญหากัน ใ่ว่ฉันนอยากจะทำตัวแย่เสียเมื่อไหร่”

“อยากให้เธอยอม ‘แ่’ กับฉันดูบ้างจริง ๆ นั้นแหละ มันน่าจะพอแก้ปัญหาของเราได้” เขาเพิ่มพ้ำแค่พอให้ฉันได้ยิน

เหมือนแทงเข้ารอยซ้ำ รอยซ้ำใจที่เกิดเพราะเขาตั้งแต่แรก ฉันอยากกลอกตาใส่แล้วบอกว่าเขาทำตัวเหมือนเด็กแถมน่าสมเพชขนาดไหน แต่ในความเป็นจริงในที่สุดเขาก็จับจุดที่ทำให้ฉันเจ็บจริงได้แล้วในบทสนทนาห่วยแตกนี้

ฉันไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมความต้องการทางเพศถึงหายไปทันทีที่มีเขาเข้ามาอยู่ในสมการ ฉันอยากเข้าใจจริง ๆ

แต่ฉันไม่ยอกให้วิลดีใจที่รู้ว่าเขาแทงถูกจุดแล้ว ฉันจึงถอนใจแล้วเอียงคอ “เธอนี้เลวจริง”

วิลกดอกขณะเอนหลังพิงเก้าอี้ราวกับพยายามหัดตัวเองให้เล็กลง นิ้วมือบีบสันจมูกเบา ๆ แล้วเปล่งเสียงกึ่งถอนใจกับครางออกมา “ขอโทษ พุดแบบนี้มันฟังดูต่ำตมไปหน่อย ฉันแค่...” เขาลุกขึ้นนั่งตัวตรงอีกครั้ง ทำทางกระสับกระส่ายแตกต่างจากท่าทางสบาย ๆ ตามปกติของเขา “อดรู้สึกไม่ได้ว่ามันน่าจะดีกว่านี้ถ้ารู้สึกเหมือนเราคบกันแบบผู้ใหญ่จริง ฉันไม่เข้าใจว่าเธอรู้ได้ยังงิว่าตัวเองเกลียดเช็กซ์ทั้งที่ไม่เคยลอง ฉันอดทนกับเธอมาตลอด ฮัลลี้ จริงไหม อดทนมากกว่าที่ผู้ชายคนไหนจะอดทนได้”

ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมเขาอยากเลิกกับฉัน เมื่อนึกได้ว่าฉันบอกว่ายังไม่พร้อมจะมีเช็กซ์กับเขาเมื่อคืน หากอดทนของเขาคือการยอมหยุดเมื่อฉันบอกให้หยุด ก็ใช่วิลอดทนจริง แต่ถ่าอดทนหมายถึงการยกเรื่องเช็กซ์มาพุดซ้ำไปมา คอยไต่สวนความคิดและความรู้สึกฉันเหมือนกำลังสอบบากคำ แต่ก็ยังพาลหงุดหงิดเวลาฉันตอบเหมือนเดิมว่ายังไม่พร้อม เออ ใช่ เขาอดทน

แต่ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าสองอย่างนั้นไม่เรียกว่าอดทนหรอก เพียงแค่ฉันไม่มีแรงจะมาเจาะลึกชีวิตเช็กซ์ที่ส่วนใหญ่จะต้องพึ่งพาตัวเองของฉันระหว่างมื่อเข้าแบบนี้

“เราเป็นผู้ใหญ่สองคนที่คบกัน นั่นคือสิ่งที่ทำให้มันเป็นความสัมพันธ์ของผู้ใหญ่” อย่างที่ฉันพูดมาเป็นล้านครั้งแล้ว “แล้วก็เห็นแก่พระเจ้า ขอพูดเป็นครั้งสุดท้ายนะ ฉันไม่เคยพูดว่าฉันเกลียดเช็กซ์ ฉันแค่บอกว่ายังไม่พร้อม แล้วเราก็ประนีประนอมกัน ฉันก็ยอมทำอย่างอื่นให้”

“อ้อ พอเรียกว่าประนีประนอมนี้ฟังแล้วรู้สึกดีเป็นบ้าเลย ชอบใจมาก”

ฉันอยากเอาหัวโขกโต๊ะให้รู้แล้วรู้รอด “ฟังนะ เราเริ่มหลุดประเด็นแล้ว เราจะบอกพ่อแม่ว่าเป็นการตัดสินใจของทั้งสองฝ่าย ไม่มีใครผิด เป็นการตัดสินใจร่วมกัน”

เขามองฉันด้วยสีหน้าไม่อยากเชื่อ “เธอคิดว่าพ่อแม่จะเชื่อฉันเหรอ แล้ววันขอบคุณพระเจ้าล่ะ โหนะจะคริสต์มาส ทริปหยุดยาวช่วงปิดเทอมอีก เธอโลกสวยเกินไปแล้ว ถ้าคิดว่าพวกเขาจะปล่อยผ่านไปง่าย ๆ”

ที่เขากังวลว่าพ่อแม่จะมีท่าทีอย่างไรต่อขบวนการนี้ก็ฟังดูมีเหตุผลอยู่ เพราะมันก็เป็นเรื่องที่ฉันกังวลเหมือนกัน เขาอาจพูดถูกจริง ๆ ฉันอาจซัด และเอาใจคนอื่นเกินไป จนทำให้เขาต้องเป็นฝ่ายเลือกเพื่อตัวฉันเองจะได้รอด

ฤดูร้อนที่เราเพิ่งกลับบ้านด้วยกันมา ยิ่งทำให้เห็นชัดเลยว่า หากไม่มีงานอดิเรก ไม่มีภาระครอบครัวยุติกัน เราต่างก็โตเกินกว่าจะอยู่ด้วยกันแล้ว วิลอยากออกไปผจญภัยกับเพื่อนให้เต็มที่ก่อนเริ่มทำงานจริงจัง ส่วนฉันก็อยากเป็นนักเขียนที่ได้ตีพิมพ์หนังสือก่อนอายุยี่สิบห้า เราทั้งคู่ต่างมีแรงผลักดัน แค่เรากำลังขับเคลื่อนกันไปคนละทาง บวกกับความตึงเครียดจากเรื่องที่เราไม่ยอมถอยชั้นในตามคำเรียกร้อง การเลิกรานี้จึงเป็นทางสายเดียวที่ไม่อาจเสี่ยงได้ของเรา

หากฉันมีเพื่อนคนอื่นที่ไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกับวิล พวกเขาคงสงสัยว่าทำไมเราถึงคบกันตั้งแต่แรก เป็นคำถามที่วนอยู่ในหัวฉันมาตลอดปีที่ผ่านมา และคำตอบก็ไม่ได้ทำให้ฉันดูดีเลย

ฉันคิดหลายมุมตั้งแต่เรื่องที่ฉันเป็นพวกชอบเอาใจคนอื่นอย่างที่คนอื่นมักเรียกไปจนถึงว่าฉันอาจจะเข้าวัยต่อต้านเข้าไปนิด เกรย์สัน พี่ชายของฉัน พี่เกลียดวิลมาตลอด บอกว่าวิลหยิ่งเกินไป แล้วมิตรภาพของเราก็เกิดจากฝ่ายเดียวเกินไป ฉัน

เรียบร้อยเกินกว่าจะต่อต้านเรื่องอื่นในตอนนั้น การไม่เชื่อฟังจึงเป็นการต่อต้านที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว แต่แม้กระนั้นเหตุผลของฉันก็ฟังดูไร้สาระอยู่ดี

สุดท้ายฉันก็เลียงความจริงไม่ได้ว่ามันเกิดจากความเหงา เพราะหากเราเลิกกันแล้ว ฉันจะเหลือใคร

แน่นอนว่าความสัมพันธ์ของเราจะไม่ได้สมบูรณ์แบบ แต่เขาโทรหาฉันทุกวัน และเขาก็อยากมีฉันอยู่ใกล้ๆ

“ฉันจะบอกว่ายากไปคริสต์มาสกับพ่อและแซนนอนมาก คิดว่าพี่น่าจะอยู่ด้วย ฉันจะได้ใช้เขาเป็นข้ออ้างให้ดูน่าเชื่อถือขึ้นได้ พอถึงตอนเรากลับบ้านช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิเดือนมีนาคม ทุกคนคงลืมเรื่องที่เรารู้สึกกันแล้วละ”

“แนใจเหรอ” เขาถาม ฉันเพ่งย่นบัตรพันโทษที่ดีที่สุดในโลกให้แท้ๆ เขายังซ่อนความดีใจไว้ไม่มิดอีก ให้ตายเถอะ น่าคลื่นไส้จริง

“แนใจที่สุด” ฉันตอบ

ฉันมองท่าทางของเขาที่ผ่อนคลายขึ้น “ถ้าเธอไม่กลับบ้าน ฉันว่าเธอก็ไม่ควรมาดูฉันแข่งอีก”

ก็ไม่ใช่เรื่องที่คาดเดาไม่ได้ แต่เขาน่าจะบอกเลิกก่อนหน้าที่ฉันจะตัดสินใจยกเลิกชมรมหนังสือแถมยังปรับตารางเรียนใหม่ไปแล้วเพื่อให้มีเวลาไปดูเขาแข่ง

ฉันใช้คำว่าตัดสินใจ แต่ในเมื่อเราไม่ได้คบกันแล้ว ฉันก็ไม่ต้องพยายามพูดให้วิลดุติอีกต่อไป ฉันยอมรับตามตรงได้แล้วว่าวิลเข้าขี้นตลอดฤดูร้อน แม้ฉันจะบอกตลอดว่าไม่อยากไป จนในที่สุดก็ต้องยอมแพ้หลังจากที่เขาบอกว่าแฟนคนอื่นยังพยายามกันทั้งนั้น ฉันจัดแจงทุกอย่างทันทีที่เริ่มปีการศึกษา ฉันไม่อยากทำให้อ่านหนังสือผิดพลาดเลยที่แจ่งกะทันหันแบบนี้ แต่พวกเขาน่ารักมาก มีพนักงานคนหนึ่งตื่นเต้นที่จะได้รับช่วงต่อจากฉัน

“โอเค ไม่เป็นไร ฉันก็ไม่อยากให้เพื่อนๆ รู้สิว่าต้องเลือกข้างเหมือนกัน ถ้าฉันไม่ไปคงจะง่ายขึ้น”

ถ้าฉันไม่รู้จักวิลดีพอ ก็คงไม่ทันสังเกตว่าเขาขมวดคิ้วแล้วก็เริ่มทำหน้ามู่ยแต่มันชัดมาก สีหน้าแบบไม่อยากจะเชื่อ “ฮะ ใช่” เขาเกาะตามแนวกราม “ใครๆ

ก็บอกให้ฉันเลิกมาสักพักแล้ว ฉันไม่รู้ว่ถ้าเธอยังไป พวกเขาจะเป็นยังไง คงกระอักกระอ่วนกันน่าดู”

เป็นครั้งแรกตั้งแต่เขาพูดว่า “ฉันว่าเราควรเลิกกัน” ที่ฉันรู้สึกอยากร้องไห้ แม้ฉันจะรู้อยู่แล้วว่ระหว่างเรามีบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่การรู้ว่บาปรดาเพื่อนมหาวิทยาลัยของเขามีส่วนและช่วยกันลงความเห็นให้เขาเลิกกับฉันทำให้ท้องไส้ฉันปั่นป่วน

ฉันพยายามไปดูการแข่งขันที่ฉันชอบไปได้เสมอ ตั้งแต่ก่อนเราจะคบกันด้วยซ้ำ ฉันใส่เสื้อเบอร์ของเขา ไปนั่งรวมกับแฟนคนอื่นๆ ตะโกนเชียร์เขา ฉันศึกษาว่ใครชอบอะไร พยายามอย่างหนักที่จะกลมกลืนตอนที่พวกเขาพูดถึงคนจากมหาวิทยาลัยที่ฉันไม่รู้จัก เพราะเพื่อนของฉันมักจะเป็นเพื่อนของวิลด้วยเสมอ ตั้งแต่เด็กแล้ว เขาเป็นคนแนะนำฉันให้รู้จักคนใหม่ๆ เสมอ

คำพูดของเขายังเจ็บจี๊ด ขณะที่ฉันมองเขายกแก้วกาแฟขึ้นดื่มจนหมด เขาดูไม่ทุกข์ร้อนอะไรเลย ขณะที่ฉันแทบอยากหาทุ้งไถ่ที่สุดแล้วฝังตัวเองตรงนั้น “ไม่ใช่เพื่อนฉันอีกต่อไป เข้าใจละ”

“พวกนั้นไม่เคยเป็นเพื่อนเธอตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ถ้าคิดดูดีๆ” เขาจ้องฉัน รอให้พูดอะไรกลับไป รวากับเขาไม่ได้เพ่งขวางประเด็นอ่อนไหวที่สุดใส่หน้าฉันอย่างหน้าตาเฉยเหมือนถามเรื่องดินฟ้าอากาศ “เคยคิดบ้างไหมว่เธอคงมีเพื่อนของตัวเองบ้างถ้าเลิกเอาแต่อยู่ในโลกจินตนาการ”

“โอ๊ย ตอนนี้นายพูดเหมือนพ่อแม่ตัวเองเลยนะ คนเราชอบอ่านหนังสือและยังอยู่ในโลกความเป็นจริงได้ตามปกติ” ฉันลากเสียง “ฉันไม่ใช่คนนอกสังคม เพราะฉันชอบอ่านนิยาย ไม่มีใครแบนฉันจากปฏิทินสังสรรค์ของเมเปิลฮิลล์เพราะฉันอ่านนิยายโรแมนซ์ บางทีถ้าฉันใช้เวลาในเมเปิลฮิลล์มากกว่าไปคอยตามนาย ป่านนี้ฉันก็มีกลุ่มเพื่อนของตัวเองในเมืองนี้แล้ว”

เขาพนมมเยะ ถ้าทำท่าเก๊กน่าหมั่นไส้อีกที ฉันจะเอาคิ้วของด่ปาหัวเขาแล้ว “บางทีถ้าเธอใส่ใจกับความสัมพันธ์ของเราเท่ากับความสัมพันธ์ที่ไม่มีอยู่จริง ฉันก็ไม่ต้องมาเสียเวลาชีวิตเป็นปีแบบนี้”

เหลือเชื่อที่บทสนทนาเพียงครั้งเดียวทำให้มุมมองของเราต่อใครคนหนึ่งเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ “ฉันว่าเธอควรกลับไปได้แล้ว”

“อย่าอ่อนไหวนักนา ฮัล” เขาลุกจากเก้าอี้แล้วเดินอ้อมมาหาฉัน มือที่วางบนไหล่รู้สึกหนักกว่าปกติสิบเท่า จูบของเขาที่กลางกระหม่อมแสบร้อนเหมือนกรด “ฉันแค่ให้ความสำคัญกับตัวเองก่อน อยากทำอะไรเพื่อตัวเองบ้าง ขึ้นปีใหม่อันนี้ก็ควรได้เริ่มต้นใหม่ ฮอกก็เริ่ม...”

เสียงเขาพาล้ำมต่ออยู่เบื้องหลัง แต่ฉันบังคับตัวเองให้ฟังรู้เรื่องไม่ไหว เพราะต้องใช้สติทุกเศษเสี้ยวข่มตัวเองไม่ให้ระเบิดใส่เขาไปว่า—ฉันรู้ะ รู้ดีด้วย เพราะฉันให้ความสำคัญกับเขามาตลอด ตั้งแต่จำความได้เลยด้วยซ้ำ อันที่จริงก็ไม่ใช่แค่เขาหรอก ฉันให้ความสำคัญกับทุกคนก่อนตัวเองมาตลอด

ตลอดชีวิตฉันแบกรับภาระและความรับผิดชอบที่คนอื่นไม่ยอมทำ ฉันเสียสละโดยไม่ถามเพราะนั่นคือสิ่งที่ฉันทำมาตลอด จนถึงจุดนี้ก็ยากที่จะรู้ว่าฉันทำไปเพราะอยากช่วยจริงๆ หรือแค่เพราะความเคยชิน

ตอนครอบครัวฉันต้องผสมปนเปและขยายใหญ่ขึ้นจากการที่พ่อแม่หย่าแล้วแต่งงานใหม่ รายชื่อคนที่ฉันต้องช่วยก็เพิ่มขึ้นด้วย ถึงเกรยสันจะเป็นพี่คนโต แต่สุดท้ายทุกอย่างก็ตกมาที่ฉันอยู่ดี เท่าที่จำความได้ฉันได้ยินแต่ “ฮัลลีไม่ว่าอะไรหรอกที่จะช่วย” ไม่มีใครเคยถามสักครั้งว่า “ฮัลลี จะว่าอะไรไหม” หรือ “ฮัลลีมีเวลาหรือเปล่า”

ฉันจำไม่ได้ว่าเคยสมัครงใจ และฉันก็เหนื่อยมาก

ฉันอยากบอกว่าโรคเอาใจคนอื่นของฉันจำกัดเฉพาะแค่กับคนที่ฉันรัก แต่ฉันรู้ว่าไม่ใช่ ไม่ว่าจะเป็นวิล เพื่อนของเขา พ่อแม่เขา เพื่อนบ้าน... หรือแม้แต่คนแปลกหน้า

รู้สึกเหมือนทุกคนที่เดินเข้ามาในชีวิตฉันล้วนแล้วแต่สามารถอยู่เหนือฉันในลิสต์เรื่องสำคัญได้ทั้งหมด แล้วสุดท้ายฉันได้อะไรกลับมา

โสด ไม่มีเพื่อน ไม่มีงานอดิเรก มีแต่ตารางเวลาที่เหมาะจะเป็นแฟนนักศึกษาฮอกก็ แต่แทบจะไม่มีอะไรให้ทำอีกแล้วในเมื่อตอนนี้นั้นฉันไม่รู้จะเอาเวลาพวกนั้น

ไปทำอะไร

ฉันเบื่อกับการนั่งเป็นผู้โดยสารในชีวิตตัวเองเต็มที่ ดังนั้นถ้าวิลจะใช้ปีสาม
ของเขาทำทุกอย่างเพื่อตัวเอง ฉันก็จะทำบ้างเหมือนกัน

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

เอนรี

ถ้าการเดินทางข้ามเวลาเป็นเรื่องจริง ผมจะใช้มันย้อนเวลากลับไปโน้มน้าวให้นีล ฟอล์กเนอร์ ปฏิเสธโอกาสที่จะเป็นโค้ชชอกกี้มหาวิทยาลัยตั้งแต่แรก

แม้จะตั้งใจดีที่สุด หรือฝึกฝนมาแล้วกว่ายี่สิบปี ผมก็ยังไม่เก่งพอที่จะเข้าใจ แรงจูงใจของคนอื่น แต่ปกติผมจะเก่งในการไม่ย่อโมโหโค้ช เพราะอย่างนี้ท้องผมถึง รู้สึกขมวดเกร็งทันทีที่ผมได้ยินเสียงแหบห้าวของฟอล์กเนอร์ตะโกนเรียกชื่อตัวเอง

“โอออออออ” บ๊อบบี้พยายามเลียนเสียงผิในการ์ตูนสุดชีวิต เรียกเสียงหัวเราะดังลั่นในห้องแต่งตัวที่มีคนอยู่ครึ่งห้อง

เขาไม่ทันสังเกตสายตาที่ผมจ้องเขาเขม็งขณะกำลังสวมเสื้อยืดทีมโททันส์ “มีคนงานเข้าแล้ว ไปทำอะไรมาล่ะ กัปตัน”

“ไม่รู้วะ” ผมบ่นกลับขณะดึงกางเกงวอร์มขึ้น “เล่นชอกกี้ หายใจ ใช้ชีวิต เป็นไปได้ทุกอย่าง”

“เป็นเกียรติที่ได้รู้จักนายนะ เพื่อน” แมตตีพูดพลางตบหลังผมขณะเดินผ่าน ไปห้องน้ำ “อย่าไปบอกใครนะ แต่นายเป็นคนโปรดของฉันตลอดกาล”

“แล้วฉันเป็นตัวตลกของนายหรือไง” คริสไวยวายพร้อมปาลิ่งที่ดูเหมือน ถูงเท้าสกรปกรใส่ มันกระเด็นไปโดนท้ายทอยของแมตตีจนทำให้ผมดำสนิทของ เขายุงเหยิง แล้วกลิ้งไปได้มันั่ง

แค่นี้แหละ ความมอดทนของผมต่อเพื่อนร่วมทีมก็ถึงขีดจำกัดแล้ววันนี้

“ไม่เป็นไรหรอกนะ” รัสพยายามปลอบผมขณะที่เอาผ้าขนหนูเช็ดผมที่เปียกของตัวเอง “ถ้านายยังไม่ออกมาตอนฉันพร้อม ฉันจะไปรอที่รถแล้วกัน”

เพิ่งเปิดเทอมได้ไม่กี่อาทิตย์ แต่ผมก็รู้สึกเหมือนโดนรถทับแล้ว ช่วงฤดูร้อนผมใช้เวลาส่วนใหญ่ค้นข้อมูลในกูเกิลว่าจะ เป็นกับดักที่ดีได้อย่างไร แม้จะรู้สึกเหมือนไม่ได้คำตอบที่ชัดเจน แต่ผมก็พยายามนำประเด็นที่เก็บเกี่ยวได้มาลองทำดู ผมเป็นคนแรกที่มาถึง และกลับเป็นคนสุดท้าย พยายามให้กำลังใจผู้เล่นใหม่ที่ยังไม่มั่นใจ ผมพยายามคิดบวก ซึ่งหมายถึงการไม่พูดทุกอย่างที่ผุดขึ้นมาในหัวทันที เปิดใจลองอะไรใหม่ๆ ทั้งที่นิสัยของผมชอบยึดติดกับสิ่งที่คุ้นเคย ตั้งใจออกกำลังกายให้ครบเซตแทนที่จะปล่อยให้ตัวเองเสียสมาธิกับการจัดเพลย์ลิสต์ให้เป๊ะ ไม่ซ่อมไปฝึกกลางวันไป

พูดง่าย ๆ คือผมกำลังทำหลายอย่างที่ขัดกับสัญชาตญาณของตัวเอง ผมไม่ดื่มในงานวันเกิดของอนาสตาเซียกับโลล่าด้วยซ้ำ เพราะอินจัดกับข้อมูลที่ว่าสมรรถภาพทางกีฬามีความเกี่ยวข้องกับการดื่มแอลกอฮอล์

ดังนั้นแค่คิดว่าโค้ชฟอสก์เนอร์โกรธผมเรื่องอะไรไม่รู้ ทั้งที่ผมพยายามทำหน้าที่อย่างดีที่สุดก็ทำเอาผมจุกเสียดแน่นท้องไม่น้อย เสี่ยงกำปั้นของผมเคาะประตูห้องทำงานของโค้ชดังก้องไปทั้งห้อง “เข้ามา!” เขาตะโกน “นั่งสิ เทิร์นเนอร์”

เขาชี้ไปที่เก้าอี้ผ้าตาข่ายเก่าๆ ฝั่งตรงข้าม ผมทำตามที่เขาบอก จากการพยายามใส่ใจผู้ช่วยคนนี้มีมาอย่างหนัก ผมจึงสามารถจำแนกเขาออกเป็นสามสถานะหลักคือ

1. โกรธและเสียงดังอย่างไร้เหตุผล
2. หงุดหงิดกับชีวิตที่ต้องวนเวียนอยู่กับนักชกก็
3. และแบบที่เขามองผมอยู่ตอนนี้ที่ไม่รู้จะเรียกยังไงดี

เขาเอาปากกาเคาะโต๊ะไม่หยุด เสียงพลาสติกกระทบไม้ดังชัด ผมต้องใช้พลังชีวิตทั้งหมดห้ามใจไม่ให้เอื้อมมือไปแย่งมันมาเพื่อจะได้เงียบ “รู้ไหมว่าฉันเรียกนายทำไม”

“ไม่รู้ครับ โค้ช”

โชคดีที่เขาว่างปากกลางแล้วเลื่อนคีย์บอร์ดเข้าหาตัว “ฉันเพิ่งได้อีเมลขอให้โทรไปคุยเรื่องของนาย เพราะนายสอบตกรายงานวิชาของศาสตราจารย์ธอร์นตัน แต่แทนที่จะไปหาอาจารย์และหาทางแก้ไข นายกลับไปหาอาจารย์ที่ปรึกษา ขอถอนวิชานี้ซะอย่างนั้น นายมีอะไรจะแก้ตัวก่อนฉันจะโทรไปเบอร์นี้ไหม”

คำศัพท์ทุกคำที่เคยเรียนมาระเหิดหายเกลี้ยงเหลือแต่คำว่า *ฉิบหาย*

“ไม่มีครับ โค้ช”

เขาสูบหัวตัวเองเหมือนกำลังปิดผดผกไปข้างหลัง ผมอยากถามมาตลอดว่าทำไมต้องทำแบบนั้นในเมื่อพี่แก้หัวโล้น และจากเทปการแข่งที่เราเคยดูกัน เขาหัวล้านแบบนี้มาสิบห้าปีแล้ว ถึงเพื่อนบางคนจะเชียร์ให้ลองถามดู แต่เนทเตือนผมว่าอย่าถามหากผมไม่อยากช่วยทั้งชาติ ซึ่งผมก็ไม่อยาก คำถามนี้จึงหลอกหลอนผมทุกครั้งที่เห็นเขาปิดเส้นผมที่ไม่มีอยู่จริง “งั้นก็โอเค”

นิ้วอวบของเขาจิ้มโทรศัพท์แรงจนแทบทะลุกระจกเบอร์หนีบทูโทรศัพท์ไว้กับไหล่ ผมไม่มีทางเลือกนอกจากฟังเขาแนะนำตัว ตามด้วยเสียงอึมและอาชนะพูด เนทบอกเราเสมอว่าโค้ชฟอสก์เนอร์ดมกลิ่นความกลัวได้ เราจึงไม่ควรเผยจุดอ่อนให้เขาเห็นเด็ดขาด การยอมรับว่าผมสอบตกเทอมนี้ตั้งแต่ก่อนจะเริ่มด้วยซ้ำให้ความรู้สึกเหมือนเผยจุดอ่อนเป็นบ้า

เขาวางโทรศัพท์ลงแล้วจ้องหน้าผมเข้มแข็งจนรู้สึกเหมือนเขากำลังจ้องทะลุจิตวิญญาณ

“คุณกุซมานบอกว่าเขาเตือนนายสามรอบแล้วเรื่องให้จัดเวลานัดลงทะเบียนเรียน—”

“จริงครับ”

“—แล้วพอถึงเวลาที่จะลงทะเบียน วิชาที่นายอยากเรียนก็เต็มแล้ว นายเลย